

Volk in lisjak.

(Po Grimmu.)

Volk je bil lisjakov gospodar. Kar je volk zaželel, storiti je moral lisjak, ker je bil slabši. Lisjak bi se bil rad oprostil svojega gospodarja. Nekoč gresta po gozdu. Volk reče: „Lisjak, glej da mi dobiš kaj pod zobé, ako ne, požrem tebe.“ Lisjak odgovori: „Pri nekem kmetu vem za hlev, v njem so jagnjeta, ako ti je prav, idiva po jedno.“

Volku je bilo to všeč. Ideta k hlevu. Lisjak ukrade jagnje, prinese je volku in gré domóv. Volk požre jagnje, a še ni bil sit; hoče še drugo in gre po-nje. Ker je bil preneroden, zapazi ga ovca, mati jagnjetova, in začne upiti in meketati, da pritekó kmetje. Ko ugledajo volka, pretepó ga, da jim komaj uide. Hrom in krvav priteče k lisjaku, rekoč: „Grdo si me preváril! Hotel sem po drugo jagnje, a prišli so kmetje in me nabili.“ Lisjak odgovori: „Zakaj pa nimaš nikdar dostil!“

Drugi dan gresta zopet po gozdu. Volk, večna lakota, reče lisjaku: „Lisjak, glej, da mi dobiš kaj pod zobé, ako ne, požrem tebe. Lisjak odgovori: „Vem za kmeta. Gospodinja bo drevi pekla kolače; idiva po nje.“ — Gresta k hiši. Lisjak voha in voha okolo hrama, da zavoha, kje je skleda. Potegne šest kolačev iz nje in je prinese volku: „Tu imaš, nažri se,“ reče in otide.

Kakor bi trenil, požre volk pogače in reče sam v sebi: „Dobre so, ali več bi bilo še bolje.“ Skoči v hišo in potegne celo skledo s peči, da pade na tla in se razbije. Ker je zaropotalo, priteče gospodinja, ugleda volka in pokliče ljudi. Od vseh strani pritekó hlapci in nabijejo volka takó, da je ušel hrom ob dveh nogah k lisjaku. „Grdó si me napeljal,“ reče volk, „kmetje so me ujeli in nabili.“ Lisjak odgovori: „Zakaj pa nimaš nikoli dostil!“

Tretji dan hodita po gozdu. Volk je klecal ob dveh nogah, pa reče lisjaku: „Glej, da mi dobiš kaj pod zobé, ako ne, požrem tebe!“ Lisjak odgovori: „Vem za kmeta, klal je, meso leži v velikej kadi v kleti; idiva po meso!“ Volk odgovori: „Dobro, kar s teboj grem, da mi pomoreš, ako bi ne mogel dalje.“ „Dobro!“ reče lisjak. Po skrivnih potih se prikradeta v klet. Mesa je bilo dosti. Volk začne žreti, ter ni mogel nehati. Tudi lisjak ni stradal, a gledal je na vse strani. Večkrat je tekel v luknjo, skozi katero sta bila prišla. Poskušal je, če je njegovo telo še dosti sloko, da bode mogel skozi, kadar bode treba. Volk to videč, reče: „Lisjak, čemu tekaš sèm ter tja in skačeš skozi luknjo in zopet nazaj?“ — „Gledati moram, da kdo ne pride,“ odgovori lisjak, „le glej, da se preveč ne nažreš!“ Volk reče: „Ne ganem se z mesta, dokler ni kad prazna.“ Ali kmet je slišal skakanje lisjakovo in pride v klet. Komaj ga lisjak zagleda, pa — smuk! skozi luknjo. Tudi volk je hotel za njim, ali nažrl se je bil takó, da ni mogel skozi luknjo, obtičal je v njej. Kmet priteče s polenom in ga ubije. Lisjak pa je zbežal v gozd in je bil vesel, da se je iznebil nikoli sitega volka.

